

ת"פ 63985/07/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד עבדאאלה אבו ע'אנם, הנאשם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 63985-07-17 מדינת ישראל נ' אבו ע'אנם (עציר)
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

עבדאאלה אבו ע'אנם (עציר) - הנאשם

הכרעת דין

האישום:

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של פריצה לרכב, חבלה במזיד לרכב, וניסיון לגניבה מרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק). בנוסף, מיוחסת לו עבירה של ניסיון תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק.

תמצית העובדות היא כי ביום 12.7.17 בסמוך לחצות, הגיע הנאשם למקום בו חנתה מונית שבבעלות אחיו של המתלונן, שבר את חלון הנוסע שלצד הנהג, באמצעות אבן, ונכנס למונית. בשלב זה הגיע למקום המתלונן, ופנה אל הנאשם בגידופים, כדי להבין פשר מעשיו. המתלונן הוציא את הטלפון הנייד שלו כדי לצלם את הנאשם. בשלב זה הנאשם נעמד, ניסה לבעוט במתלונן שנאלץ לזוז כדי להתחמק מן הבעיטה. הנאשם החל לרדוף אחרי המתלונן והשליך לעברו חלק שפירק ממערכת השמע ברכב. כשהחל המתלונן לרדוף אחר הנאשם, נמלט הנאשם.

לוז הראיות וגרסת הנאשם:

כבר עתה, יש להבהיר כי הראיה המרכזית עליה מתבססת התביעה היא חוות דעת לפיה בדגימת דם שנלקחה מהצד הפנימי של תא הכפפות במונית, נמצא פרופיל ד.ג.א התואם לזה של הנאשם (להלן: חוות הדעת). לצד זה, הובאו עדויות המתלונן ואחיו.

הנאשם כפר באישום וטען כי נפלה טעות בזיהוי. הנאשם ער לחוות הדעת, ולא ניסה לחלוק על תכנה בשום אופן. למרות זאת, טען כי פרטי התיאור שמסרו העדים אינו תואם את מראהו באופן המותיר ספק סביר. עם זאת, יש להדגיש כי כפירתו של הנאשם מלכתחילה לא היתה חד משמעית, כך עולה מהחלטת כב' השופט מזרחי (עמ' 4 לפרוטוקול) שם נכתב כי הנאשם מסר שאינו זוכר את האירוע.

בעדותו חזר הנאשם על טענתו לפיה אינו זוכר את האירוע, ונמנע מהכחשה חד משמעית של מעורבותו בעבירה. יותר מזה, הנאשם אמר כמה וכמה פעמים, שאם נמצא דמו במונית, יש להסיק מכך, שהוא ביצע את העבירות. למרות דברים אלה, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם כופר בעבירות, וטען כי הודאתו נובעת ממרכיבי אישיות בעייתיים, אשר בשלהם לא ניתן להסתמך על הודאתו ולבסס עליה הרשעה בפלילים.

לאחר בחינת הראיות, אני סבורה כי התביעה הוכיחה את האישום, מעבר לכל ספק סביר, כפי שיפורט להלן.

סיכום ראיות התביעה

התביעה נשענת על צירופן של הראיות הבאות:

- א. חוות דעת מז"פ לפיה נמצאה דגימת דם שניטלה מן הצד הפנימי של תא הכפפות במונית, ותואמת את פרופיל הד.נ.א של הנאשם. יצוין כי המדובר במונית מסוג טרנזיט, כך שהמרחק בין מושב הנוסע לבין תא הכפפות, גדול במידה משמעותית, לעומת המרחק במונית רגילה. עוד יצוין כי כתם הדם על פי תצלום מהזירה הוא ניכר וגדול יחסית, כעין מריחה של דם, במרכז הדופן הפנימית העליונה של תא הכפפות. על פי תצלומי מז"פ ת/2, תא הכפפות פורק חלקית ממקומו במהלך ההתפרצות.
- ב. עדות אחיו של המתלונן, לפיה במועד האירוע נפרצה המונית של אחיו אשר הוחזקה אצלו, ובימים שקדמו להתפרצות היה הרכב בשימוש הבלעדי, ולא ראה בו כל כתם דם. העד שלל היכרות מוקדמת עם הנאשם, וטען כי אמנם הוא מכיר את פניו של אבי הנאשם, כיוון ששניהם מלוד, אך אינו יודע מה שמו. העד הופנה לכך שהוצגה לפניו תמונת הנאשם בחקירה, והשיב כי לא הכיר את המצולם. עוד אישר כי אחיו ניסה לצלם את הגנב באירוע עצמו, אך היה חשוך והתמונה לא יצאה ברורה.
- ג. עדות המתלונן לפיה שב לביתו בשעת חצות והבחין בתנועה בתוך המונית. כשניגש, ראה אדם יושב על רצפת הרכב ומחטט במגירות. בשלב זה אותו אדם קם וניסה לבעוט בו ולהשליך עליו חלק שפירק מהרכב. המתלונן ציין כי עמד במרחק של מטר בלבד מהפורץ, אך לא הצליח לזהות את פניו כי היה חשוך, והיה לו קובע. המתלונן אישר כי ניסה לצלם אך התמונה לא יצאה טובה. בחקירה הנגדית, אישר כי מסר למשטרה תיאור של אדם שחום פנים ומתולתל, והוסיף כי חשב שהוא ממוצא אתיופי או בדואי, אך העיד כי התיאור נמסר בעקבות מבט של 5 שניות. בעת עדותו תיאר את הכובע של הגנב, תוך הדגמת תנועה של חבישת כובע המחובר למעיל (קפוצ'ון), תנועה מאחור, לכיוון הפנים, אשר לא מצאה ביטוי בפרוטוקול לצערי, אך העידה

בבירור על כך שלפי עדות זו, ראשו ועורפו של הגנב היו מכוסים בכובע.

ד. הודעות הנאשם שנגבו ביום מעצרו- 24.7.17, בעקבות גילוי הד.נ.א. בהודעה הראשונה ת/8 הכחיש שהתפרץ, אך טען שאינו זוכר מה עשה באותו מועד. בהודעה השנייה ת/9 עמד בהכחשתו. בהודעה השלישית ת/10 שהיתה קצרה ביותר, לא השיב באופן ענייני. יש לציין כי בכל ההודעות ניכר כי חלק מן התשובות אינן ענייניות.

ה. עדות הנאשם עצמו, אשר לצד תלונותיו על התמשכות מעצרו, ואמירותיו לפיהן אינו "מבין שום דבר", חזר ואמר שוב ושוב כי אינו זוכר מה היו מעשיו בליל האירוע, וכי אם ניטלה דגימה התואמת לפרופיל ד.נ.א. שלו, אז המשטרה "יודעת את העבודה שלה". עוד חזר ואמר שאם נמצאו הדגימות שלו, זהו סימן לכך שביצע את העבירות, ואינו זוכר מה היה. תוכן זה חזר בעדותו שוב ושוב, תוך שהנאשם אף הביע פליאה על כך שבא כוחו מנהל את ההוכחות, למרות דבריו אלה.

סיכום טענות ההגנה נגד הראיות

- ו. ב"כ הנאשם העלה שורת טענות:
 - הנאשם אינו חולק על חוות הדעת מטעם מז"פ, אך כל שניתן ללמוד ממנה הוא שהנאשם היה מתישהו במונית. בכך אין כדי לקשור אותו לעבירה עצמה. היות שמדובר במונית, ייתכן שהנאשם הותיר את הדגימה בהזדמנות אחרת.
 - המתלונן מסר בחקירתו תיאור של אדם שחום עם תלתלים "כמו כבש", ובעדותו אמר שסבר בתחילה כי הגנב היה אתיופי או בדואי, לכן אין התאמה למראה הנאשם.
 - המתלונן לא מסר במשטרה שהיה לגנב כובע, אלא הוסיף עניין זה בשעת עדותו, משהבין כי פרטי הזיהוי שמסר אינם תואמים לנאשם.
 - המתלונן צילם את הגנב והראה את התמונה לשוטר שהוזעק למקום, אך התמונה איננה, ובכך יש מחדל חקירתי.
 - המתלונן פגע בהגנת הנאשם בכך שהשליך את האבן שמצא בתוך המונית, תחת מסירתה לידי החוקרים.
 - לא נערך מסדר זיהוי בתמונות למתלונן.
 - לא ניתן להסתמך על עדות הנאשם, בה הודה בשפה רפה, בשל מרכיבי אישיותו הבעייתיים. הנאשם מטופל פסיכיאטרית, ותשובותיו אינן קוהרנטיות או ראציונליות, לכן אין משקל להודאה.

דין והכרעה

ז. כאמור, הנאשם אינו חולק על חוות הדעת בעניין ד.נ.א שהוגשה. ראייה זו היא בעלת משקל נכבד, בייחוד בשים לב לכך שהדגימה נלקחה מן הצד הפנימי של תא הכפפות, שפורק ממקומו בעת ההתפרצות. מיקום זה, אינו חשוף למגע יד מקרי של נוסע אקראי במונית, אלא היה צורך לפתוח את תא הכפפות כדי להגיע אליו.

הטענה לפיה ייתכן כי הנאשם פתח את תא הכפפות בהזדמנות אחרת, אינה משכנעת, שכן אין זה מדרכו של עולם כי נוסעי מוניות פותחים את תא הכפפות. מעבר לכך, אין מדובר בתא הקרוב למגע יד הנוסעים, אלא רחוק מהם, שכן מדובר ברכב טרנזיט. ועוד, אין זה מתקבל על הדעת ביותר, כי נוסע במונית, פתח את תא הכפפות והותיר בתוכו כתם מריחה של דמו, מבלי להבחין בכך. לעומת זאת, הגיונית ביותר האפשרות לכך שבמהלך התפרצות על ידי ניפוץ שמשות הרכב, כפי שאירע כאן, נפצע הפורץ ולא שם לבו לכך, בין בשל חפזו ובין בשל החשיכה.

אם לא די באמור, הנאשם נשאל ברחל בתך הקטנה, האם ייתכן שפתח תא כפפות במונית שבה נסע מתישהו, והשיב בשלילה (עמ' 21 ש' 20). בנסיבות אלה, לא ניתן לבסס קיומו של ספק סביר על טענה זו.

כידוע, ראיית ד.נ.א יכולה להביא להרשעה, גם בהיותה ראייה יחידה (ע"פ 149/12 אלמליח נ' מד"י (24.9.12)), אם כי נקבע כי אפשרות זו ראוי שתשמר למקרים יוצאי דופן, ותיעשה "ביד רועדת". בענייננו, אין המדובר בראייה יחידה, כפי שאפרט.

ח. ב"כ הנאשם הקדיש מאמצים רבים בניסיונות לערער את מהימנותו של המתלונן, בעניין פרטי זיהוי של הגנב. ואולם, התרשמותי הברורה היא כי המתלונן אמנם לא הספיק לראות את הפורץ באופן מספק, כפי שהעיד. העובדה שלא מסר בחקירה כי הפורץ חבש כובע, יכולה להתיישב עם היסוד דעת, בתוך סערת האירוע. מעדות המתלונן ניתן היה להתרשם כי הפורץ שהיה עטוף בקפוצ'ון עם כובע, היה די מוסתר מפניו, ועל כן סביר שבחושך לא ראה היטב את מראה פניו, אלא צללית בלבד. ייתכן שאותה צללית נדמתה בעיניו לשיער מתולתל. לא מצאתי לנכון לפקפק בעדותו בה מסר כי לאמתו של דבר לא ראה את הפורץ היטב, באופן המאפשר זיהוי. יודגש, לא קמה כל עילה לטעון כי המתלונן היה מעוניין להעליל על הנאשם, ואילו רצה לעשות כן, יכול היה להעיד כי הוא מזהה את פניו, אך הוא לא מסר כך, ובזה יש כדי לחזק מהימנותו.

ט. העובדה שלא נשמרה התמונה שצילם המתלונן, אינה יכולה להיחשב כמחדל חקירתי, שעה שהמתלונן ואחיו העידו כי מלכתחילה המדובר היה בתמונה חשוכה, שלא ניתן היה לזהות בה את פניו של הפורץ, ואין סיבה לפקפק בעדותם זו. הלא ברור כי המתלונן ואחיו היו מעוניינים באיתור הפורץ, ולא נטען כי היה להם מניע להעליל על הנאשם, כך שאילו ניתן היה לזהות פניו של אדם אחר בתמונה, ניתן להניח שהיו ממהרים להראותה לחוקרים.

י. אבדן האבן שנמצאה ברכב יכול היה להיחשב כמחדל חקירתי, אם כי לא בורר אילו בדיקות ניתן היה לערוך באותה ראייה, והאם היה בה כדי לסייע להגנת הנאשם.

יא. לדעתי, כל ה"חולשות" בראיות אליהן מפנה הנאשם, אינן יכולות להמעיט מערכה הראייתית הרב של עדות הנאשם. באופן עקבי ביותר נמנע הנאשם מהכחשה חד משמעית של מעורבותו בעבירות, ובשלבים מסוימים, אף הודה בעבירות, גם אם באופן מתחכם. חשוב להביא ציטוט מתוך עדותו, על מנת להבהיר:

בעמ' 19 ש' 11, בחר הנאשם להכחיש את העבירות:

ש. בין התאריכים 11.7.12.7 היית בלוד ברחוב הרצל 31.

ת. לא יודע.

ש. גם בחקירה אמרת לא זוכר.

ת. לא זוכר.

ש. פרצת למונית פורד במקום?

ת. לא זוכר.

ש. אתה עשית את זה?

ת. לא.

ש. לא עשית את זה?

ת. לא.

ש. בן אדם ששואלים אותו אם היה פורץ לרכב היה זוכר אם כן או לא?

ת. כן.

אך מיד לאחר מכן, הפכו תשובותיו לעמומות ואף חמקניות, לרבות בתשובה לשאלות בית המשפט:

ש. אם אתה אומר לא זוכר ז"א שאתה לא שולל את זה, אתה כן פרצת.

ת. לא זוכר.

לשאלת בית משפט:

ש. יכול להיות? יכול לקרות לך דבר כזה?

ת. לא זוכר. הייתי לא נורמלי, היו עוצרים אותי הרבה.

ש. למה?

ת. לא יודע.

ש. שואלים אותך אם יכול להיות שאתה פורץ בחוץ?

ת. לא יכול להיות. תיק כזה אני נחנקתי כבר עבדו עלי קשה.

לאחר מכן, בעמ' 20 ש' 22, העיד כך:

ש. בחקירה שאלו אותך אם אתה נוהג לפרוץ לרכבים.

ת. פרצתי, אני אגיד לך פרצתי את האוטו תסיימו אותי, נמאס לי.

ש. אתה אומר מחלישים אותי.

ת. אני לא יודע לדבר דברים כאלה, במבה, אוסם.

ש. שואלים אותך מי מדריך אותך לפרוץ אתה אומר עבודה שלכם לראות מי מדריך. ואתה מצפה שהמשטרה תגלה מי הדריך אותך?

ת. לא, לא מדריכים.

ש. העד שהעיד וראה ואתך ברכב ראה שכן אדם חיטט ברכב במגירות ובמגירות נמצא שם. יכול להיות.

ת. יכול להיות שעשיתי את זה לא זוכר. אומר לך. הייתי שותה הרבה בחוץ.

ש. יכול להיות ששתית באותו יום וכן עשית את זה.

ת. אולי הייתי מסטול, הייתי ישן בכביש, על הכביש. היה לי כסף היה לי הכל והייתי ישן בכביש. הולך לעבודה.

לשאלת בית משפט:

ש. אתה אומר שאולי היית מסטול ופרצת לאוטו?

ת. אולי.

המשך:

ת. אני עכשיו לא נורמלי, לא בריא מהם, עשו לי בלאגן בפנים אני רוצה להשתחרר לרפא עצמי.

לשאלת בית משפט:

ש. איך הגיע הדם שלך לאוטו.

ת. אני לא בריא עכשיו, חנקו אותי.

ש. איך הגיע הדם שלך לתא הכפפות במונית?

ת. מה?

ש. אתה מבין?

ת. כן.

ש. איך הדם שלך הגיע לשם?

ת. אולי הייתי מסטול ופרצתי לזה, לא יודע, עובדים עלי קשה. מסטול. אולי פרצתי.

ש. שאתה נוסע במונית בדרך כלל אתה פותח את תא הכפפות? מרשה לך הנהג לפתוח?

ת. לא.

המשך:

ש. מי שפרץ לרכב שבר את החלון. יכול להיות שאתה שברת את החלון נפצעת ביד?

ת. נראה לי שברתי את החלון.

ש. דיממת מהיד?

ת. כן. לא זוכר, נראה לי אני עשיתי את זה.

ש. דיממת?

ת. לא ירד לי דם.

ש. גם השופטת שאלה אותך. ברכב יש דם. הדם אומר שזה שלך.

ת. חנוק לי. חנוק (מוריד את המעיל).

ש. הדם אומר שזה שלך. הדם לא היה לפני כן ברכב. ז"א שמי שפרץ לרכב הוא זה שהדם שלו ברכב. מה יש לך לומר.

ת. מי שפרץ לרכב הדם שלו ברכב.

ש. ז"א שאם הדם שלך ברכב אתה פרצת?

ת. אני? לא יודע. הדם שלי?

ש. כן.

ת. אז אני. אני יודע זה מדינה אתם יודעים עבודה שלכם יותר טוב ממני. אני עובד. אני נחנק שמדברים איתי, שאני מדבר אני נכנס בלחץ מקצוע של עורך דין, שופט. נכנס לי לא בדבר אני מרגיש עצמי בסדר שאני מדבר עם אנשים, גם ככה אני שותק לא מדבר בכלל.

הנה כי כן, הנאשם טוען שאינו זוכר, ואינו שולל בשום אופן את האפשרות שהתפרץ למונית, בהיותו "מסטול".

יב. נוכח הפכפכותו של הנאשם, טען בא כוחו כי אין להסתמך על עדותו, ואולם, התרשמותי שונה. הנאשם אמנם הותיר רושם של מי שאינו מנהל תקשורת חדה וברורה עם הסביבה, אך בסך הכל, תשובותיו היו רוב הזמן ענייניות, גם אם חמקניות.

בשלב המקדמי של המשפט ניתנה חוות דעת פסיכיאטרית, ממנה עולה כי אמנם יש רקע פסיכיאטרי מסוים, שעניינו באשפוז חד פעמי של הנאשם בשנת 2016, אז טופל בנוגדי פסיכזה, אך לאחר ימים אחדים שוחרר, לא חזר לאשפוז, ולא המשיך לקבל טיפול תרופתי. בחוות הדעת צוין כי בתחילה הנאשם הכחיש קשר לעבירות, אך לאחר מכן הודה בהתפרצות והכחיש את יתר החשדות. עלה כי הנאשם עושה שימוש סדיר באלכוהול וסמים ואינו סובל ממחלה. בוחן השיפוט והמציאות שלו תקין, ולצד זה הוא נמצא בעל קווי אישיות אנטי סוציאליים בשילוב שימוש ממושך בחומרים פסיכואקטיביים.

לאור חוות הדעת, לא הוכח בשום אופן כי קיימת אצל הנאשם בעיה נפשית או מוגבלות הדורשת התייחסות מסתייגת מעדותו. לדעתי, העובדה שגם בפני הפסיכיאטר ידע להכחיש חלק מן החשדות נגדו, מעידה על ענייניות ומעורבות תקינה בהליך החקירה.

יג. במהלך עדותו טען הנאשם כי הוא נוטל תרופות הרגעה (עמ' 19 ש' 5):

לשאלות בית המשפט:

ש. אז עשית או לא עשית את זה.

ת. לא יודע. חמש חודש. חמש חודש אני לוקח הרגעות. עושים ממני אלוהים אני אומר אני סובל, שלא תחשבי משהו, אני סובל ממה שעוברים עכשיו עלינו. אתם יודעים מה זה. כבר לא חושבים.

אך מסתבר כי דבריו אלה חסרי שחר, שהרי על פי חוות הדעת הפסיכיאטרית, הנאשם אינו נוטל טיפול תרופתי, והוא לא הוכיח אחרת. יתר כל כן, לא הובאו מטעמו ראיות של ממש לעניין מצבו הנפשי על מנת לנסות ולערער את תוקף עדותו בה בעצם הודה בעבירות.

יד. כללו של דבר, הנאשם לא שלל את ביצוע העבירות, ואף לא ניסה להראות כי היה במקום אחר בליל האירוע. אף בחקירתו שבוצעה למטה משבועיים לאחר האירוע, לא ידע למסור גרסה ממשית אודות מעשיו באותו לילה.

טו. לאור ראית הד.נ.א שמקורה בדגימת דם מתוך תא הכפפות שפורק במונית, ונוכח הודייתו, החלקית לפחות, של הנאשם, אני סבורה כי האישום הוכח מעבר לכל ספק סביר, ואין בטענות שהעלה הנאשם כדי לפגום בראיות במידה המעלה ספק שכזה.

כיוון שקבעתי כאמור, ובאופן מתחייב מכך, אני קובעת כי הנאשם ביצע גם את יתר העבירות שבאישום, כעולה מעדות המתלונן שהותירה רושם מהימן ולא נסתרה.

סוף דבר

אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ח, 29 ינואר 2018, במעמד הצדדים